

τον ἐκεῖνον φύλακα ποῦ τοῦ ἔστησε ὕψηλόν ἐκεῖ σὰν Ὀλυμπον καὶ δυνατὸν σὰν δράκοντα ἢ κοινωνικὴ παράδοσις; Ὁῦμέ, δὲν γίνεται! Μιὰ στιγμή ἐχάραξε ἡ αὐγὴ καὶ πάλιν ἐσκοτείνιασε στὴ καρδιὰ τοῦ Μπότσαρη. Καὶ ἀκόμα μελαγχολικός, ἄτολμος ἀκόμα καὶ ὄνειροπόλος, βλέπει τοὺς σκυθρωποὺς τοίχους μὲ μισητὸν σεβασμόν, βγαίνει στῆς βίγλες, ἀνεβαίνει στῆς τάπιες, μιλεῖ μὲ τὰ παληκάρια, κυττάζει τ' ἄρματα τοῦ λυπητερά! Τί τὸν ὠφελοῦν κι' ἂν εἶνε τόσον λαμπρά, κι' ἂν εἶνε τόσον ἀστόμωτα, ἀφοῦ δὲν ἔμπορουν νὰ βοηθήσουν τῆς ψυχῆς του τὸν ἀκοίμητο πόθο;

Τέλος, ἓνα κοντόβραδο, τὸ σήμαντρο τρανολαλεῖ τὸν ἐσπερινό. Τὸν ἀκούει ὁ Τούσας, σὰν Δευτέρας παρουσίας σάλπισμα, καὶ τρέχει στὴν ἐκκλησιά. Στὴν πύλη ὅμως προβάλλει ἄξαφνα τὸ μαῦρο ράσο τοῦ ἡγούμενου:

— Πῶς ἐδῶ, καπετάνιε; δὲν ἔμπαίνει ἄνδρας ἐδῶ! τοῦ λέει μὲ αὐστηρὴ φωνή.

Ἐστάθηκε κρυοπαγωμένο τὸ παληκάρι.

— Συμπάθησέ με, γέροντα — τοῦ λέει φιλῶντας τὸ χέρι του, συμπάθησέ με... Ἦρθα νὰ ἰδῶ τὴν Παναγιά...

Ταπεινὸς γυρίζει ἔπισω στ' ἀχνάρια του, βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ Μοναστήρι. Καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμα δὲν γνωρίζει ἂν εἶχε Παναγιά τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἢ τὴν ἀρχοντοθυγατέρα τῶν Καλαβρύτων.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΘΛΙΨΗ

ΔΕΝ μοῦ μαγεύει τὴν ψυχὴν ἡ ἐρωτικὴ φλογέρα
ποῦ σιγοκλαίει στὸν ἥχό της ὁ πόθος τοῦ βοσκοῦ,
καμπάνα τοῦ ἐρημοκκλησιῶν σιὸ βραδινὸν ἀγέρα
εἶσαι γιὰ μὲ προμῆνυμα τοῦ αἰώνιου χωρισμοῦ.
Δὲν ἔχω πόθους, δὲν γοικῶ ἀγάπῃ — μήπως τάχα
γιατὸ ὁ αἰώνιος μισεμὸς μὲ συγκινεῖ μονάχα;

[Ζάκυνθος 27 Δερε 1910]

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ